

още една черкова, която слѣдъ време станала катедрална. Послѣ седмолѣтното служение на Климента въ тая мѣстность, поминалъ са Борисъ, а още слѣдъ четири години послѣ това и неговиятъ първи наследникъ Владимиръ. Симеонъ, който наследилъ престолътъ на Владимира, назначилъ Климента за епископъ на Дрембѣца или на Велица, слѣдователно той станалъ първъ български свѣщеннослужителъ. По мнѣнието на Шафарика, това епископство са е нампрано въ сѣверовосточната часть на Македония, тамъ дѣго рѣчицата Велица тече отъ планината Велица и влива са въ Струмица (при двешниятъ градъ Струмѣца). Отъ това са види, че ако Климентъ и да отишѣлъ въ сѣщата областъ, но мѣстопребиванвето му са промѣнило и неговата дѣятелность трѣбало да са обрне камъ другиятъ край на областъта. И тука св. Климентъ безъ почивка просвѣщалъ клирътъ и народътъ и билъ „хранителъ и покровителъ на сичките сиромаси и нещастни.“ За прочитанне въ черковите той сѣставилъ множество поучения и превѣлъ житията на свѣтните на простонароденъ езикъ. „П сичките тие Климентови произвѣдения ходатъ отъ рѣка на рѣка, говори неговиятъ животоописателъ, и сѣхраниватъ са съ уважение.“ Когато Климентъ достигналъ до зрѣла старость, то пожелалъ да са успоков, но Симеонъ го помодилъ да остане още малко на своята катедра. Послѣ смъртъта си той оставилъ на българските черкови прощаденъ даръ, т. е. завѣщалъ имъ преводътъ почти на сичката „цвѣтна триодъ“, отъ „новата недѣля до четридесетницата,“ която българете до това време нѣмаде. Едната половина отъ книгите, които биле написани отъ него и една часть